

پیش نویس قانون جرایم علیه صلح و امنیت بشری ۱۹ ژوئیه ۱۹۹۱

اشاره :

مسأله تدوین حقوق بین الملل کیفری، یعنی نظام حقوقی که قادر باشد نظم عمومی بین المللی را در مقابل بزهکاران تضمین نماید، از اواسط سده نوزدهم در محافل دانشگاهی و انجمنهای علمی مطرح بوده است. فعالیتهای اتحادیه بین المللی حقوق کیفری و سپس اقدامهای جانشین آن، یعنی انجمن بین المللی حقوق کیفری که در قالب تدوین و ارائه طرحهای مختلف راجع به «قانون بین الملل جزا» و «اساسنامه دادگاه بین المللی کیفری» انجام شده و می شود، گامهای اولیه مهمی در این مورد محسوب می گردد.

وقوع دو جنگ جهانی اول و دوم به فاصله کمتر از بیست سال، قبل از هر چیز، بیان کننده آن بود که نظم عمومی بین المللی، یعنی صلح و امنیت در جامعه بشری، شدیداً آسیب پذیر است و بنابراین باید با تجهیز جامعه جهانی به ابزارهای بین المللی قانونی سرکوبگرانه، پیشگیرانه و بازدارنده، یعنی در واقع تهیه و تدوین سیاست جنایی بین المللی، نظم جهانی را از تعرضات و جرایم بین المللی جدید مصون داشت. بدین ترتیب، به موازات مطالعات و پیشنهادهای دانشمندان حقوق جزا و مصلحان اجتماعی و انجمنهای علمی، محافل رسمی بین المللی نیز فعالیتهای خود را در قلمرو ابزارمند و قانونمند کردن حمایت کیفری از صلح و امنیت جهانی آغاز کردند.

از نخستین تجربه ها و سندهای بین المللی عمده در زمینه محاکمه و مجازات بزهکاران بین المللی، اساسنامه های دادگاه نورنبرگ و دادگاه توکیو هستند که مأمور رسیدگی به جرایم جنگی و جرایم علیه بشریت، که در دوران جنگ دوم در اروپا و خاور دور ارتکاب یافته بود، شدند. سازمان ملل متحد، بلافاصله پس از تشکیل، با استفاده از تجربه محاکمات واحکام دادگاههای بین المللی نورنبرگ و توکیو فعالیت خود را در قلمرو تدوین حقوق بین الملل جزا آغاز نمود. مجمع عمومی سازمان ملل متحد، ابتدا این وظیفه را در دسامبر ۱۹۴۶ به « کمیته تدوین حقوق بین الملل » محول کرد؛ سپس به موجب قطعنامه ای کمیسیون حقوق بین الملل را که در نوامبر ۱۹۴۷ جانشین کمیته مزبور شده بود، مأمور کرد تا فعالیتهای کمیته را در دو قلمرو تدوین « قانون جرایم علیه صلح و امنیت بشری » از یک سو و « اساسنامه تشکیل دادگاه بین المللی کیفری » از سوی دیگر فعال تر کند و آن را ادامه دهد.

بدین ترتیب، با ایجاد سازمان ملل متحد اولاً کار « قانون نویسی » و تدوین قواعد و مقررات کیفری در سطح بین المللی بصورت رسمی آغاز و وارد مرحله عملی و فعالی گردید، و ثانیاً کلیه کشورهای عضو سازمان مزبور در این کار سهیم شدند. این خود همزمان نقطه قوت و ضعف در قلمرو تدوین قواعد و مقررات حقوق بین الملل کیفری محسوب می شود: نقطه قوت، از آن جهت که آن دسته از قواعد و مقررات کیفری که از این طریق به تصویب کلیه اعضای سازمان ملل متحد - یعنی در واقع کل جامعه بشری - برسد، از

حمایت همه آنها در عمل و اجرا برخوردار خواهد بود و بنابراین احتمال محاکمه و مجازات واقعی و مؤثر بزهدکاران بین المللی نیز قوی خواهد شد؛ نقطه ضعف، از آن جهت که تفاوت‌های موجود در نظام‌های سیاسی - عقیدتی حاکم بر کشورهای عضو سازمان ملل متحد و تفاوت دیدگاه آنها در مسائل مختلف جهانی، موجب می شود تا تصویب قواعد و مقررات مزبور، یعنی در واقع تحقق اجماع پیرامون مفاد قانون بین الملل جزا و اساسنامه دادگاه بین المللی کیفری، با مشکلات زیادی روبرو گردد. همین موضوع سبب شده است تا کار تدوین پیش نویس‌های مربوط به قواعد مقررات کیفری حقوق بین الملل عمومی در کمیسیون حقوق بین الملل به کندی پیش رود و با گذشت نیم قرن از تأسیس کمیسیون مزبور در این قلمرو، پیش نویس قانون جرایم علیه صلح و امنیت بشری در دو هزار و دویست و چهل و یکمین اجلاس آن در ۱۹ ژوئیه ۱۹۹۱ بطور «موقت» به تصویب اعضای آن برسد.

این پیش نویس دارای ۲۶ ماده و مشتمل بر دو بخش است: بخش نخست شامل چهارده ماده است که در واقع اصول کلی «حقوق بین الملل جزای عمومی» را احصاء و تعریف می کند؛ بخش دوم شامل دوازده ماده است که به احصاء انواع جرایم موضوع این پیش نویس و تعریف هر یک از آنها می پردازد. این مواد، در واقع محتوای «حقوق بین الملل جزای اختصاصی» را تشکیل می دهد. بدین ترتیب، جرایم پیش بینی شده در این پیش نویس محدود به چارچوب تأسیس است که مجمع عمومی در فردای تأسیس سازمان

ملل متحد به کمیسیون حقوق بین الملل داده است؛ یعنی تدوین « جرایم علیه صلح جهانی و امنیت بشری » با الهام از اساسنامه، آیین دادرسی، محاکمات، احکام و تجربه های قضایی دادگاههای بین المللی نورنبرگ و توکیو. در این پیش نویس، مجازات هریک از جرایم-

بماند آنچه در قوانین جزایی داخلی معمول است- در ماده مربوط تعیین و پیش بینی نشده است بلکه گزارشگر ویژه آقای دودوتیام، طی پیش نویس مجزایی موسوم به « پیش نویس ماده Z »، مجازات یا مجازاتهای این قبیل جرایم را مشخص کرده است، زیرا طرح همزمان بحث مجازات و یا مجازاتها با بحث پیرامون تعیین و تألیف خود « جرایم علیه صلح و امنیت بشری » سبب می شد که مأموریت کمیسیون، به لحاظ تشتت شدید آراء

اعضای کمیسیون حقوق بین الملل به نمایندگان دولتهای عضو سازمان ملل متحد و در واقع معرف دیدگاههای دولت متبوع خود راجع به نوع و میزان مجازاتها هستند کار تدوین و تنظیم خود پیش نویس جرایم مزبور را بیش از این طولانی و عملاً غیر ممکن سازد .

اگرچه پیش نویس مذکور بصورت موقت در کمیسیون حقوق بین الملل به تصویب رسیده است، لیکن باید گفت که با توجه به فضای سیاسی بین المللی بعد از جنگ جهانی دوم، این خود گام مهمی در جهت قانون نویسی و « قانون گذاری بین المللی کیفری » محسوب می شود و امید می رود با پایان گرفتن جنگ سرد و تعدیل تنشهای بین المللی و آغاز فضای جدید سیاسی بین المللی، سازمان ملل متحد و دولتهای عضو آن به توافق وانگیزه بیشتری

فرآیند تدوین قواعد و مقررات ماهوی و شکلی بین المللی کیفری را که تضمین کننده «
نظم عمومی بین المللی» است، فعالتر و پویاتر سازند.

مجله حقوقی با انتشار متن انگلیسی پیش نویس مذکور به همراه ترجمه فارسی آن، امیدوار
است گامی در جهت آشنایی هرچه بیشتر علاقه مندان مطالعه در این زمینه و دست
اندرکاران امور کیفری برداشته باشد. مجله حقوقی

بخش نخست

فصل نخست : تعریف و توصیف

ماده ۱: تعریف

جرایم (حقوق بین الملل) که در این قانون تعریف شده اند، جرایم علیه صلح و امنیت
بشری محسوب می شوند .

ماده ۲: توصیف

توصیف هر فعل یا ترک فعل به عنوان جرم علیه صلح و امنیت بشری ربطی به حقوق
داخلی ندارد . قابل مجازات بودن یا نبودن یک فعل یا ترک فعل در حقوق داخلی ،
تأثیری بر این توصیف ندارد .

فصل دوم : اصول کلی

ماده ۳ : مسئولیت ومجازات

۱. هر کس مرتکب جرمی علیه صلح وامنیت بشری گردد ، مسئول آن ومستوجب مجازات است .

۲. هر کس در ارتکاب یک جرم علیه صلح وامنیت بشری ، معاونت وهمکاری یا وسایل انجام آنرا تهیه وتدارک کند، یا برای ارتکاب چنین جرمی تبانی ویا مستقیماً آن را ترغیب وتشویق نماید، مسئول و مستوجب مجازات است .

۳. هر کس مرتکب عملی شود که به منزله شروع ارتکاب یک جرم علیه صلح وامنیت بشری (پیش بینی شده در مواد ...) باشد، تحت این عنوان مسئول ومستوجب مجازات است. مراد از شروع به جرم، هرگونه شروع به ارتکاب جرمی است که فقط به واسطه شرایط خارجی که در اراده فاعل در آن مداخلیت نداشته، عقیم ویا معلق مانده باشد .

ماده ۴ : انگیزه ها

انگیزه های غیرمرتبط با تعریف جرم که ممکن است متهم به آنها استناد کند، در مسئولیتهای ناشی از ارتکاب یک جرم علیه صلح وامنیت بشری تأثیری ندارد .

ماده ۵ : مسئولیت دولتها

تعقیب یک متهم به ارتکاب جرم علیه صلح و امنیت بشری، دولت را از مسئولیت خود در حقوق بین الملل از بابت هر فعل یا ترک فعل قابل انتساب به آن، معاف نمی سازد.

ماده ۶: تکلیف به محاکمه یا استرداد

۱. هر دولتی که فرد مظنون به ارتکاب جرم علیه صلح و امنیت بشری در سرزمین آن یافت شود، مکلف به محاکمه یا استرداد اوست.

۲. اگر چندین دولت متقاضی استرداد باشند، تقاضای دولتی که جرم در سرزمین آن ارتکاب یافته است، مورد توجه خاص قرار خواهد گرفت.

۳. مفاد بندهای ۱ و ۲ به معنای پذیرش تأسیس و صلاحیت یک دادگاه جنایی بین المللی نیست.

ماده ۷: عدم شمول مرور زمان

جرایم علیه صلح و امنیت بشری مشمول مرور زمان نمی گردد.

ماده ۸: تضمینهای قضایی

هر فرد متهم به ارتکاب جرم علیه صلح و امنیت بشری، بدون هیچ گونه تبعیضی، حق بهره مندی از حداقل تضمینهای حکمی و موضوعی شناخته شده برای شخص انسانی را

داراست . بالاخص متهم حق دارد تا آن زمان که مجرمیت وی اثبات نگردیده است، از اصل براءت برخوردار باشد و نیز حق دارد :

(الف) در جریان رسیدگی به اتهام وارده به وی، از محاکمه عادلانه و علنی توسط دادگاه صالح، مستقر و بی طرف که برابر قانون یا معاهده تشکیل گردیده است، برخوردار باشد؛

(ب) نوع و علت اتهام وارده، بلافاصله و با ذکر جزئیات به زبان قابل فهم برای او، به وی اطلاع داده شود؛

(ج) برای تهیه دفاعیه خود و مشورت با وکیل منتخبش، وقت وامکانات لازم در اختیار داشته باشد؛

(د) محاکمه اش بدون تأخیر غیرموجه انجام گیرد؛

(ه) در جلسات محاکمه، حضور داشته باشد و شخصاً یا بوسیله وکیل برگزیده اش از خود

دفاع کند؛ و اگر وکیل ندارد، از حق خود در انتخاب وکیل مطلع گردد و اگر امکانات مالی برای پرداخت حق الوکاله ندارد، برای وی وکیل تسخیری تعیین شود؛

(و) از شهودی که علیه او شهادت می دهند رأساً یا مع الواسطه تحقیقات بعمل آورد
وبخواهد که شهود او نیز، با همان شرایط گواهانی که علیه او گواهی داده اند، در جلسه
حاضر شوند و به اداء شهادت پردازند؛

(ز) در صورتی که زبان استفاده شده در دادرسی را نمی داند یا نمی توان به آن زبان
صحبت کند، از کمک رایگان یک مترجم استفاده نماید؛

(ح) برای شهادت علیه خود یا اقرار به مجرمیت خود، تحت فشار قرار نگیرد.

ماده ۹: منع تعقیب مجدد

۱. هیچ کس را نمی توان به علت ارتکاب یک جرم پیش بینی شده در این قانون که به
سبب آن قبلاً با حکم قطعی یک دادگاه جنایی بین المللی محکوم یا تبرئه شده است،
دوباره محاکمه یا مجازات کرد.

۲. با حفظ اعتبار بندهای ۳، ۴ و ۵ این ماده، هیچ کس را نمی توان برای یک جرم پیش
بینی شده در این قانون به لحاظ عملی که به سبب آن قبلاً با حکم قطعی یک دادگاه
داخلی محکوم یا تبرئه شده است، تعقیب یا مجازات کرد، مشروط بر اینکه در صورت
محکومیت، کیفر اجرا شده یا در حال اجرا باشد.

۳. علی رغم مفاد بند ۲، دادگاه جنایی بین المللی یا دادگاه داخلی می تواند فردی را برای
یکی از جرایم پیش بینی شده در این قانون محاکمه و مجازات کند، بشرط آنکه عملی که

بعنوان یک جرم عادی موضوع محاکمه و حکم قرار گرفته است مشمول یکی از عناوین مجرمانه پیش بینی شده در این قانون باشد .

۴. علی رغم مفاد بند ۲، دادگاه داخلی یک دولت دیگر می تواند فردی را به سبب ارتکاب یکی از جرایم پیش بینی شده در این قانون محاکمه و مجازات کند، مشروط بر اینکه :

الف) عمل مجرمانه موضوع حکم قبلی ، در سرزمین آن دولت واقع شده ؛ یا
ب) آن دولت زیان دیده اصلی از جرم باشد .

۵. در صورت ثبوت مجرمیت به موجب این قانون ، دادگاه به هنگام انشای حکم، مجازاتی را که قبلاً بواسطه محکومیت قبلی برای همان عمل تعیین و اجرا شده است، از آن کسر خواهد کرد .

ماده ۱۰ : عطف بماسبق نشدن

۱. هیچ کس را نمی توان به موجب این قانون ، برای اعمالی که قبل از لازم الاجرا شدن آن مرتکب شده است، محکوم کرد .

۲. چنانچه عمل شخصی در زمان ارتکاب، به موجب حقوق بین الملل یا مقررات داخلی حاکم در چارچوب حقوق بین الملل، عنوان مجرمانه داشته باشد، این ماده به هیچ وجه مانع محاکمه و مجازات وی نخواهد گردید .

ماده ۱۱ : امر آمر قانونی یا دستورهای مافوق

این که فرد متهم به ارتکاب جرم علیه صلح و امنیت بشری، در اجرای دستور یک دولت یا مقام مافوق اقدام به آن کرده است، او را از مسئولیت کیفری مبرا نمی سازد، به شرط آنکه تحت آن اوضاع و احوال، امکان سرپیچی از آن دستور برای وی وجود داشته باشد .

ماده ۱۲ : مسئولیت مافوق

اینکه جرم علیه صلح و امنیت بشری بوسیله مأمور مادون ارتکاب یافته است ، مقامات مافوق را از مسئولیت مبرا نمی سازد، به شرط آنکه این مقامات آگاهی داشته و یا براساس اطلاعاتی بتوانند در آن اوضاع و احوال نتیجه گیری کنند که مأمور مزبور در حال ارتکاب و یا در سدد ارتکاب این جرم بوده است ولی از هرگونه اقدام ممکن در حدود توانایی خود برای جلوگیری از وقوع جرم یا سرکوب آن خودداری ورزیده باشد .

ماده ۱۳ : موقعیت رسمی و مسئولیت

سمت رسمی مباشر جرم علیه صلح و امنیت بشری، و خصوصاً اینکه شخص بعنوان رئیس کشور یا دولت عمل کرده باشد، مرتکب را از مسئولیت کیفری معاف نمی کند .

ماده ۱۴ : علل رافع مسئولیت و کیفیات مخففه

۱. دادگاه صالح در مورد پذیرش علل رافع مسئولیت بر اساس اصول کلی حقوق و یا در نظر

گرفتن ماهیت هر جرم تصمیم خواهد گرفت .

۲. دادگاه بعنوان صدور حکم ، در صورت اقتضا، کیفیات مخففه را مورد توجه قرار

خواهد داد .

بخش دوم

جرایم علیه صلح و امنیت بشری :

ماده ۱۵ : تجاوز

۱. هر کس بعنوان رهبر یا سازمان دهنده ، عمل تجاوز کارانه ای را برنامه ریزی ، ارتکاب

و یا امر نماید، پس از ثبوت مجرمیت، (به ...) محکوم خواهد شد .

۲. تجاوز عبارت است از استفاده یک کشور از نیروی انتظامی علیه حاکمیت ، تمامیت

ارضی یا استقلال سیاسی کشور دیگر و یا هر شیوه دیگری که با منشور سازمان ملل متحد

سازگار نباشد .

۳. مباردت یک کشور به استفاده از نیروی نظامی، برخلاف منشور، خود دلیل کافی بوقوع تجاوز به شمار می آید، هرچند ممکن است شورا امنیت در چارچوب منشور اعمال ارتكابی را، با توجه به سایر اوضاع و احوال مرتبت و از جمله اینکه اعمال مزبور یا آثار آنها متضمن شدت و خطر چندانی نیستند، تجاوز محسوب ننماید.

۴. هریک از اعمال زیر، صرف نظر از اینکه اعلام جنگ شده یا نشده باشد و با توجه دقیق به بندهای ۲ و ۳، تجاوز به شمار می آید.

(الف) یورش یا حمله نظامی توسط کشوری به سرزمین کشوری دیگری یا هر نوع اشغال

نظامی که ناشی از چنین یورش یا حمله ای باشد، ولو بطور موقت، یا هر نوع انضمام سرزمین کشور دیگر یا بخشی از آن به خاک خود با توسل به زور؛

(ب) بمباران خاک کشوری دیگر بوسیله نیروهای مسلح یک کشور، یا استفاده از هر نوع اسلحه علیه سرزمین کشوری دیگر؛

(ج) محاصره دریایی بنادر یا سواحل یک کشور بوسیله نیروهای مسلح کشوری دیگر؛

(د) حمله نظامی یک کشور علیه نیروهای زمینی، دریایی یا هوایی، یا ناوگان دریایی و هوایی غیر نظامی کشور دیگری؛

ه) استفاده یک کشور از نیروی نظامی اعزامی خود برخلاف شرایط پیش بینی شده در موافقتنامه منعقد شده با کشور میزبان و یا هر نوع ادامه حضور این نیروها در آن سرزمین پس از منقضی شدن موافقتنامه مزبور؛

و) اجازه یک کشور به کشور دیگر مبنی بر اینکه از خاکی که در اختیار آن قرار داده است، برای تجاوز علیه کشور ثالثی استفاده کند؛

ز) اعزام ستون یا گروههای مسلح، نیروهای نامنظم یا مزدوران توسط، یا از طرف یک کشور که علیه کشور دیگر دست به اعمال مسلحانه ای بزند که شدت آنها در حد

اقدامات مذکور در بندهای اخیر باشد یا اینکه به نحو عمده و اساسی در چنین اعمالی درگیر و داخل شوند؛

ح) هرگونه اعمال دیگری که به تشخیص شورای امنیت مطابق مقررات منشور اعمال تجاوز کارانه تلقی شود.

۵. هرگونه تصمیم شورای امنیت در مورد تحقق عمل تجاوز کارانه برای دادگاههای داخلی لازم الاتباع است.

۶. مفاد این ماده به هیچ وجه نباید بگونه ای تفسیر شود که دامنه منشور، از جمله مقررات راجع به موارد مشروعیت استفاده از زور، گسترش یا کاهش یابد.

۷. مفاد این ماده به هیچوجه نباید به حق ملتها در تعیین سرنوشت خود و کسب آزادی و استقلالی که به زور از آنها سلب شده است، آنگونه که این حقوق از منشور مستفاد می شود و اعلامیه مربوط به اصول حقوق بین الملل در قلمرو روابط دوستانه و همکاری میان دولتها براساس منشور ملل متحد به آنها تصریح دارد، بالاخص حق ملتهایی که زیر بار رژیمهای استعماری یا نژاد پرستانه و یا سایر اشکال سلطه بیگانه قرار داشته اند و همچنین حق آنان برای مبارزه به منظور کسب استقلال و آزادی و جلب و دریافت حمایت، براساس اصول منشور و اعلامیه یاد شده، لطمه ای وارد آورد.

ماده ۱۶: تهدید به تجاوز

۱. هرکس به عنوان رهبر یا سازمان دهنده، تهدید به تجاوز کند یا دستور آن را صادر نماید، پس از ثبوت مجرمیت، (به ...) محکوم خواهد شد.
۲. تهدید به تجاوز شامل بیانیه ها، اعلامیه ها، قدرت نماییها یا هرگونه اقدامات دیگری می شود که برای دولت یک کشور این اعتقاد را موجهاً بوجود آورد که بطور جدی تجاوزی علیه آن کشور تدارک دیده شده است.

ماده ۱۷: مداخله

۱. هر کس به عنوان رهبر یا سازمان دهنده، مرتکب عمل مداخله در امور داخلی یا خارجی یک کشور شوند یا دستور ارتکاب آن را بدهند، پس از ثبوت مجرمیت، (به ...) محکوم خواهد شد.

۲. مداخله در امور داخلی یا خارجی یک کشور، مشتمل است بر تحریک فعالیتهای (مسلحانه) براندازی یا تروریستی، سازماندهی، کمک رسانی و یا تأمین مالی این فعالیتهای، یا تدارک تسلیحات برای انجام آنها بطوریکه در نتیجه این فعالیتهای، اجرای آزادانه حقوق حاکمیت کشور دیگر (جداً) مختل گردد.

۳. مفاد این ماده به هیچوجه نباید به حق ملتها در تعیین سرنوشت خود، آنطور که در منشور سازمان ملل متحد شناخته شده است، لطمه وارد آورد.

ماده ۱۸: سلطه استعمار گرانه و سایر اشکال استیلای خارجی

هر کس بعنوان رهبر یا سازمان دهنده، برخلاف حق ملتها در تعیین سرنوشت خود آنطور که در منشور ملل متحد شناخته شده است، از طریق زور سلطه استعماری را بر آنها تثبیت نمایند و یا دوام بخشد، یا دستور تثبیت و یا تداوم چنین سلطه و یا سایر انواع استیلای دولتهای خارجی را صادر کند، پس از ثبوت مجرمیت، (به ...) محکوم خواهد شد.

ماده ۱۹: کشتار دسته جمعی (ژنوساید)

۱. هر کس مرتکب کشتار دسته جمعی شود یا به ارتکاب آن فرمان دهد، در صورت ثبوت مجرمیت، (به ...) محکوم خواهد شد.

۲. کشتار دسته جمعی عبارت است از یکی از اعمال زیر که به قصد نابودی تمام یا بخشی از یک گروه ملی، قومی، نژادی یا مذهبی ارتکاب می یابد:

الف) کشتار اعضای گروه؛

ب) ایراد صدمات شدید جسمانی یا روانی به اعضای گروه؛

ج) قراردادن عامدانه گروه تحت آنچنان شرایط زیستی که به منظور نابودی عملی تمام یا بخشی از آن طراحی گردیده باشد؛

د) تحمیل شرایطی بمنظور جلوگیری از زاد و ولد در داخل گروه؛

ه) انتقال اجباری کودکان یک گروه به گروه دیگر.

ماده ۲۰: تبیض نژادی (آپارتاید)

۱. هر کس به عنوان رهبر یا سازمان دهنده، مرتکب جرم آپارتاید شود یا دستور ارتکاب

آنها بدهد، در صورت ثبوت مجرمیت، (به ...) محکوم خواهد شد.

۲. آپارتاید مشتمل است بر یکی از اعمال زیر که براساس سیاستها و عملکردهای تبعیض آمیز و جدا سازی نژادی و به منظور استقرار یا تداوم سلطه یک گروه نژادی بر گروه نژادی دیگر و سرکوبی منظم این گروه، ارتکاب می یابد :

الف) امتناع از پذیرفتن حق حیات و آزادی شخصی برای عضو یا اعضای یک گروه نژادی ؛

ب) تحمیل عامدانه وضعیت خاصی از زندگی به یک گروه نژادی که به منظور نابودی عملی تمام یا بخشی از آن گروه طراحی شده است ؛

ج) اتخاذ تدابیر قانونی یا اقدامات دیگر با هدف جلوگیری از مشارکت یک گروه نژادی در زندگی سیاسی ، اجتماعی ، اقتصادی و فرهنگی کشور و نیز ایجاد عامدانه شرایطی که رشد و شکوفایی آن گروه را با مانع روبرو می سازد ؛

د) هرگونه اقدام از جمله اقدامات تقنینی با هدف جداسازی جمعیت در قطبهای نژادی،

بویژه از طریق ایجاد محله های خاص و جدا برای اعضای یک گروه، ممنوعیت ازدواج بین آحاد گروههای نژادی مختلف و یا مصادره اموال غیر منقول متعلق به یک گروه نژادی یا اعضای آن ؛

ه) بهره کشی از کار اعضای یک گروه نژادی، بویژه از طریق کار اجباری ؛

و) سرکوبی سازمانها و اشخاص مخالف با آپارتاید از طریق محروم کردن آنها از آزادی ها و حقوق اساسی شان .

ماده ۲۱: نقض با برنامه یا وسیع حقوق بشر

هر کس مرتکب یکی از اعمال ناقض حقوق بشر به شرح زیر گردد یا دستور ارتکاب آن را بدهد ، پس از ثبوت مجرمیت ، (به ...) محکوم خواهد شد :

- قتل عمدی

- شکنجه

- تحمیل بردگی ، بندگی یا کار اجباری به افراد یا نگه داشتن آنها تحت چنین شرایطی

- سرکوب مردم به دلایل اجتماعی، سیاسی، نژادی ، مذهبی یا فرهنگی بصورت منظم یا

در مقیاس وسیع ؛ یا

- تبعید یا انتقال اجباری مردم .

ماده ۲۲: جرایم جنگی فوق العاده مهم

۱. هر کس مرتکب یک جرم جنگی فوق العاده مهم گردد یا دستور ارتکاب آن را بدهد، پس از ثبوت مجرمیت، (به ...) محکوم خواهد شد .

۲. در این قانون، منظور از جرم جنگی فوق العاده مهم، نقض فوق العاده خطرناک اصول وقواعد حقوق بین الملل حاکم بر مخاصمات مسلحانه است که هر یک از اعمال مشروع زیر را در بر می گیرد:

الف) اعمال غیر انسانی، بیرحمانه یا وحشیانه علیه حیات، حیثیت یا تمامیت جسمانی یا روانی اشخاص (بویژه کشتار عمدی، شکنجه، قطع اعضای بدن، آزمایشهای زیست

شناختی، گروگان گیری، مجبور کردن شخص تحت حمایت به خدمت در نیروهای دشمن، تأخیر ناموجه در استرداد اسیران جنگی پس از توقف مخاصمات جدی، تبعید یا انتقال افراد غیر نظامی و مجازات های دسته جمعی)؛

ب) اسکان مهاجران خودی در سرزمین اشغالی و تغییر دادن بافت جمعیتی آن؛

ج) استفاده از سلاحهای غیر قانونی؛

د) کاربرد روشها یا جنگ افزارهایی که ضایعات بالفعل یا بالقوه گسترده، دراز مدت و شدیدتری بر محیط زیست طبیعی بجا خواهند گذاشت؛

ه) انهدام گسترده اموال و تأسیسات غیر نظامی؛

و) حملات عمدی به اموالی که از ارزش مذهبی، تاریخی یا فرهنگی استثنایی برخوردارند

ماده ۲۳: استخدام، بکارگیری، تأمین مالی و آموزش مزدوران

۱. هر کس به عنوان عامل یا نماینده یک دولت، مرتکب یکی از اعمال زیر گردد یا دستور

ارتکاب کی از آنها را بدهد، پس از ثبوت مجرمیت، (به ...) محکوم خواهد شد:

- استخدام، بکارگیری، تأمین مالی یا آموزش مزدوران به منظور انجام اقدامهایی علیه

کشوری دیگر یا مخالفت با اعمال مشروع حق مسلم ملتها برای تعیین سرنوشت خود، بدان

گونه که در حقوق بین الملل به رسمیت شناخته شده است.

۲. «مزدور» به هر کسی اطلاق می شود که:

الف) در داخل یا خارج از کشور برای جنگیدن در یک نبرد مسلحانه اجیر شده باشد؛

ب) شرکت او در نبرد مسلحانه، عمدتاً ناشی از انگلیزه ها و منافع شخصی بوده و توسط

یکی از طرفهای دعوی و یا از جانب او وعده پرداخت دستمزد بسیار بیشتری از میزان

دستمزد پرداختی یا قابل پرداخت جنگجویان هم ردیف و هم وظیفه وی در نیروهای

مسلح طرف دیگر، به وی داده شده باشد؛

ج) تبعه یا مقیم سرزمین تحت کنترل یکی از طرفهای دعوی در محاصره نباشد؛

د) عضو نیروهای مسلح یکی از طرفهای دعوی درمخاصمه نباشد؛

ه) ازطرف کشور غیر متخاصمی، بعنوان عضو نیروهای مسلح آن کشور، برای انجام

مأموریت رسمی اعزام نشده باشند.

۳. «مزدور» همچنین به کسی اطلاق می گردد که تحت هر شرایط دیگری:

الف) در داخل یا خارج از کشور به منظور خاص شرکت دریک عمل هماهنگ شده

قهرآمیز با اهداف زیر اجیر شده باشد:

یک. واژگون کردن یک دولت یا متزلزل ساختن نظم قانون اساسی یک کشور؛ یا

دو. لطمه زدن به تمامیت ارضی یک کشور؛

ب) اساساً به انگیزه کسب نفع شخصی در چنین عملیاتی شرکت جسته و با وعده پرداخت

یا دریافت دستمزد به انجام آن ترغیب شده باشد؛

ج) تبعه یا مقیم کشور مورد حمله نباشد؛

د) از طرف دولتی برای انجام مأموریت رسمی اعزام نشده باشد؛

ه) عضو نیروهای مسلح دولتی که عملیات درخاک آن واقع شده است، نباشد.

ماده ۲۴: تروریسم بین المللی

هر کس بعنوان عامل یا نماینده یک دولت، مرتکب یکی از اعمال مشروح زیر گردد یا دستور ارتکاب آن را بدهد، پس از ثبوت مجرمیت، (به ...) محکوم خواهد شد :

- عهده دار شدن، سازمان دادن، کمک کردن، تأمین مالی، ترغیب یا نادیده گرفتن ارتکاب اعمالی علیه کشوری دیگر با هدف از بین بردن اشخاص یا اموال ، بطوریکه در نتیجه اعمال مزبور جو وحشت میان شخصیتهای مملکتی ، گروهها و یا عامه مردم ایجاد گردد .

ماده ۲۵ : قاچاق مواد مخدر

۱. هر کس مرتکب یکی از اعمال زیر گردد یا دستور ارتکاب آنرا بدهد، پس از ثبوت مجرمیت ، (به ...) محکوم خواهد شد :

- عهده دار شدن ، سازمان دادن ، تسهیل ، تأمین مالی یا تعقیب افراد به قاچاق مواد مخدر در مقیاس وسیع ، اعم از اینکه در قلمرو یک کشور یا خارج از آن باشد .

۲. در بند ۱ ، تسهیل یا ترغیب قاچاق مواد مخدر مشتمل است بر تحصیل ، نگهداری ، تبدیل یا انتقال اموال حاصله از ارتکاب جرم موضوع این ماده ، با علم به منشأ این اموال ، به منظور اخفاء یا تغییر منشأ واقعی نامشروع آنها .

۳. مراد از قاچاق مواد مخدر هر گونه تولید، ساخت، عصاره کشی، تهیه، عرضه، در معرض فروش قرار دادن، توزیع، فروش، تحویل تحت هر شرایطی، دلالتی، ارسال، ترانزیت، حمل و نقل، واردات یا صادرات هر ماده مخدر یا روانگردان برخلاف قوانین داخلی یا مقررات بین المللی است.

ماده ۲۶: صدمات عمدی و شدید به محیط زیست

هر کس عمداً موجب ورود صدمات و ضایعات گسترده، دراز مدت و شدید به محیط زیست طبیعی گردد یا ایراد چنین صدماتی را دستور دهد، پس از ثبوت مجرمیت، (به ...) محکوم خواهد شد.

منابع:

* این ماده در صورت ایجاد یک دادگاه کیفری بین المللی مورد تجدید نظر قرار خواهد گرفت.

* رک. بند ۳ ماده ۶